

**A SZEGEDI
EGYETEMI
IFJUSÁG
LAPJA.**

SZEGEDI HÍD

Szerkesztőség és kiadóhivatal
SZEGED,
Baross Gábor-u. 2.

Ára 80 fillér.

1944. február hó.

**Kedves
Barátom!**

Ne örülj annak, hogy a Szegedi Híd első oldalán foglalkozunk Veled, fáradt, beteges, pottemkin-életteddel. Néhány éve, a SzEI megindulásakor már öreg diák voltál és abból az időből mindannyian ismerünk.

Azóta már letetted vizsgádat, elkerültél közülünk, azaz régen nem fordultál meg körülöttnk; mert közénk sohasem számítottál. Most, karácsonyi vakáció alatt találkoztam Veled, vonaton. Eleganciád még ma is a régi, de arcodon fáradtabb, bölcselkedőbb modorban sorakoznak a kusza vonalak. Beszélgetél. Hidegen üdvözöltél, mikor összetalálkoztam a szemünk. Én könnyvembe burkolódtam és nem nagyon törődtem a kupében ülő társaimmal, — a sivárság közepén nem nagyon fürge érdeklődéssel figyel az ember, az egyhangúság gyorsan kiismerhető. De egy szó mégis megütötte a fületem. Azt mondtad kollégádnak, akivel beszélgetél: „Ugyan, kérlek, ki emlegeti ma az igazságot, ha neki nincs hasznára?”

Nem mondásod lényege hőkentett meg; régen tudtam, hogy ez a Te evangéliumod, egész társadalmi csoportod érvényesülési hitvallása, — hanem az őszinteség. Az, hogy szegyen nélkül mondtad ki, ami szerint mások, stílus-rokonaid titokban cselekszenek.

Hidd el, nagy megnyugvás nekünk a Te kinyilatkozásod, amihez csak egy mondanivalóm van még.

Sohase bűnhődjete evangéliumotok törvénye, hanem csak érdemeket szerint.

Ez az igazságosság talán még rajtatok is segítene.

Nem itt, hanem odaát, az Isten előtt!

BEKÖSZÖNTŐ

Írta: *Kramár László*

Elhangzottak a Himnusz hangjai az egyetem tanévnyitó ünnepélyén. A lelépő Rektort az elmúlt tanév eseményeiről, az egyetem új Rektora a jövőbe tekintve a Mindenható segítségét kérte tanár és tanítvány munkájához. Évente visszatérő esemény ez az egyetemek életében s még sem lett megszokottá. Hiszen a résztvevők között mindig akadtak szép számmal, akiket a Veni Sancte ünnepélye közelebről érint, akár mert most lépik át először az Alma Mater küszöbét, vagy tanári működésüket kezdik meg vele, akár mert — már a búcsúhoz közelednek. De a többiek lelkében is meg-meg rezdül valami, ha egyébert nem, az idők múlásának gondolatán: „megint egy esztendő”.

Az idei tanévnyitó ennél súlyosabb érzéseket, terhesebb gondolatokat vált ki mindnyájunkból. Lángban áll a világ, pusztulás, romhalmaz mindenfelé, felbecsülhetetlen kulturérték, megszámlálhatatlan generáció munkájának gyümölcse semmisül meg máról holnapra. Ebben a világégésben mindnyájan érezzük, éreznünk kell, hogy megnöttek jelentőségükben a kultura letéteményesei és fejlesztői, az egyetemek. A történelem bizonyítja, hogy ha falak el is pusztulnak, a szellemi és erkölcsi erők, amelyeket szerte a világon képviselnek, megmaradnak, hogy teljesítsék a rájuk váró feladatot, ha a fegyverek zaja elcsendesedik, az emberek lelke megbékél s a romokból megindul az építés.

Ezen általános, az egész emberiség jövőjét szolgáló törekvésük mellett különleges nemzeti feladatuk is van az egyetemeknek, a válság idején még inkább mint a békés munka boldog éveiben: a hazafias szellem ápolása, a nemzeti létezés kialakítása.

Nemcsak a sorsdöntő események kergetik egymást tébolyító ütemben és változatosságban. Velük jár, hogy a lelkek hullámozása is viharosabb. A feszültség és oldódás, remény és csüggedés, bizalom és kétely természetesen váltakozása az emberi lélekben ma olyan gyors egymásutánban olyan arányokban történik, hogy nem csoda, ha a gyengébbekben egyszer-egyszer nem kívánatos, kilengésre vezet, vagy akár az egyensúly felborulásával fenyeget. A még meg nem állapodott ifjúlélek természetéhez tartozik, hogy a szélsőségek iránt fogékonyabb, az általános lelki feszültség idején tehát védelemre és irányításra különös szüksége van. E fontos nemzeti hivatásukat az egyetemek az ifjúság társadalmi szervein keresztül is teljesítik s nagy segítségükre van ebben az ifjúsági sajtószolgálat.

Az országnak, ma inkább mint valaha, erős, kiegyensúlyozott lelkű, öntudatos magyar emberekre, józan ifjakra van szüksége, akik tisztában vannak azzal, hogy csak egy járható utunk van, az amely a sajátos magyar célok felé vezet, de akik azt is tudják, hogy ezt a jelen utvesztőjéből kivezető utat csak hittel, keresztényi szellemben fogjuk megtalálni.

Abban a meggyőződésben, hogy Egyetemünk, tanár és tanítvány vállalt munkája révén a most meginduló tanévben is meg fog felelni hivatásának, meleg kézzel üdvözlöm a Szegedi Egyetemi Ifjúságot és sajtó-organumát, a Szegedi Hidat s a Mindenható áldását kérem rájuk.

TARTALOMBÓL:	
Sik Sándor:	Verses Zsolozsma Szent István királyról.
Bálint Sándor:	Az Alföld közművelési kérdései és feladatai.
Sinka István:	Testamentum.
Koczkás Sándor:	Az elfáradt szellemről. A vallási nevelésről.
Salfai István:	Filmművészet, művészi film.
Rátkai László:	Színház és egyetem.
Cseney Magda:	Színházi beszámoló. Polémia önmagammal.

Beszélgetés Fricsey Ferencsel.

— Látogatás Kormos Istvánnál. — A SzEI otthonról.

Koczkás Sándor, Illés Lajos, Gajdi István, Szabolcsi Gábor: Verseik.

— Figyelő. — Középiskola.